

pacter is dan in geënte toestand; de tuberkels zijn kleiner, de bedoorning sluit meer op elkaar aan en de tint van het plantelichaam is duidelijk purperachtig. Het ongeënte plantje lijkt daardoor wat meer op **M. goldii**, alhoewel de verschillen toch beduidend zijn.

Volgt thans in de rij **M. (Krainzia) guelzowiana**, welke al veel langer bekend is, afkomstig uit Durango, Mexico. Deze heeft een bolvorm die wat uiterlijk betreft veel overeenkomst vertoont met de huis-tuin-en-keukencactus **M. bocasana**. Doch zodra de grote, violetrode bloemen, welke een lengte van 50 mm en een doorsnee van 60 mm weten te bereiken, zich ontvouwen, wordt de toeschouwer sterk door deze bloempracht geïmponeerd. De bol wordt ca. 6 cm hoog en ongeveer 7 cm breed en spruit vrij gemakkelijk aan de basis. Dit laatste geldt naar mijn ervaring vooral voor de variëteit **superba**, welke in plaats van een rode, een gele haakvormige middendoorn heeft. Naar eigen ondervinding bewortelen afgesneden zijspruiten na droging van de snijwonden gemakkelijk.

M. deherdtiana en **M. dodsonii** zijn chronologisch gezien de vierde, resp. de vijfde vondst (eind zestiger jaren) van de soorten die tot het longifloratype horen. Zij zijn afkomstig uit Oaxaca, Mexico en nauw aan elkaar verwant. Beide bolcactusjes kan ik met moeite uit elkaar houden. Helaas heb ik geen van de twee tot bloei weten te krijgen. De eerstgenoemde heeft twee zijspruiten gemaakt, waarvan ik er een met succes op pachanoi geënt heb.

Door bovenstaand verslag zal het eenieder duidelijk zijn waarom ik de longiflorae een warm hart toedraag. Ik kan ze elke beginner die wat toewijding aan de dag weet te leggen, van harte aanbevelen.

Werk is nooit af. Vrij spoedig na het op schrift stellen van dit verhaal vond ik het tweemaandelijks periodiek „The Journal of the Mammillaria Society”, vol. XVI, nr. 5, October 1976, in de brievenbus. Een zekere G. M. Adamson schrijft daarin op pagina 53, begin tweede alinea: „I cannot obtain **M. saboae** or **M. goldii** but I have the plant sp. **Lau 777** which I am sure will turn out to be **M. goldii**; it is solitary and 3 cm high”.

De strekking van deze zinsnede is dat de schrijver er zeker van is dat **M. LAU 777** in feite **M. goldii** is. Op grond van persoonlijke waarnemingen meen ik deze stelling te moeten aanvechten. Mogelijk dat er sprake is van een nauwe verwantschap, doordat de een of de ander een variëteit is. Of zou het zijn dat van meet af aan een verkeerd steeketiket bij de plant gevoegd was en de schrijver inderdaad een **M. goldii** in zijn potje heeft?

Weissenbruchstraat 92, Roosendaal.

Echeveria D. C. Historie en nomenclatuur - 2 -

J. C. van KEPPEL

Met de Engelsman John Gilbert Baker, die leefde van 1834-1920 en die van 1866-1899 verbonden was aan het Kew Herbarium, treden we een nieuw tijdperk binnen omtrent de kennis van het geslacht *Echeveria*. Baker was een enorm veelzijdig botanicus. In zijn welbestede leven publiceerde hij over de meest uiteenlopende plantenfamilies en -geslachten. Hij schreef o.a. handboeken over de Amaryllidaceae, Bromeliaceae, Iridaceae, Liliaceae, varens en flora's van Mauritius en de Seychellen. Voor ons is van belang zijn monografie die hij publiceerde over het geslacht *Echeveria*. Dat deze tot stand kwam

J. G. Baker

Pachyphytum bracteosum

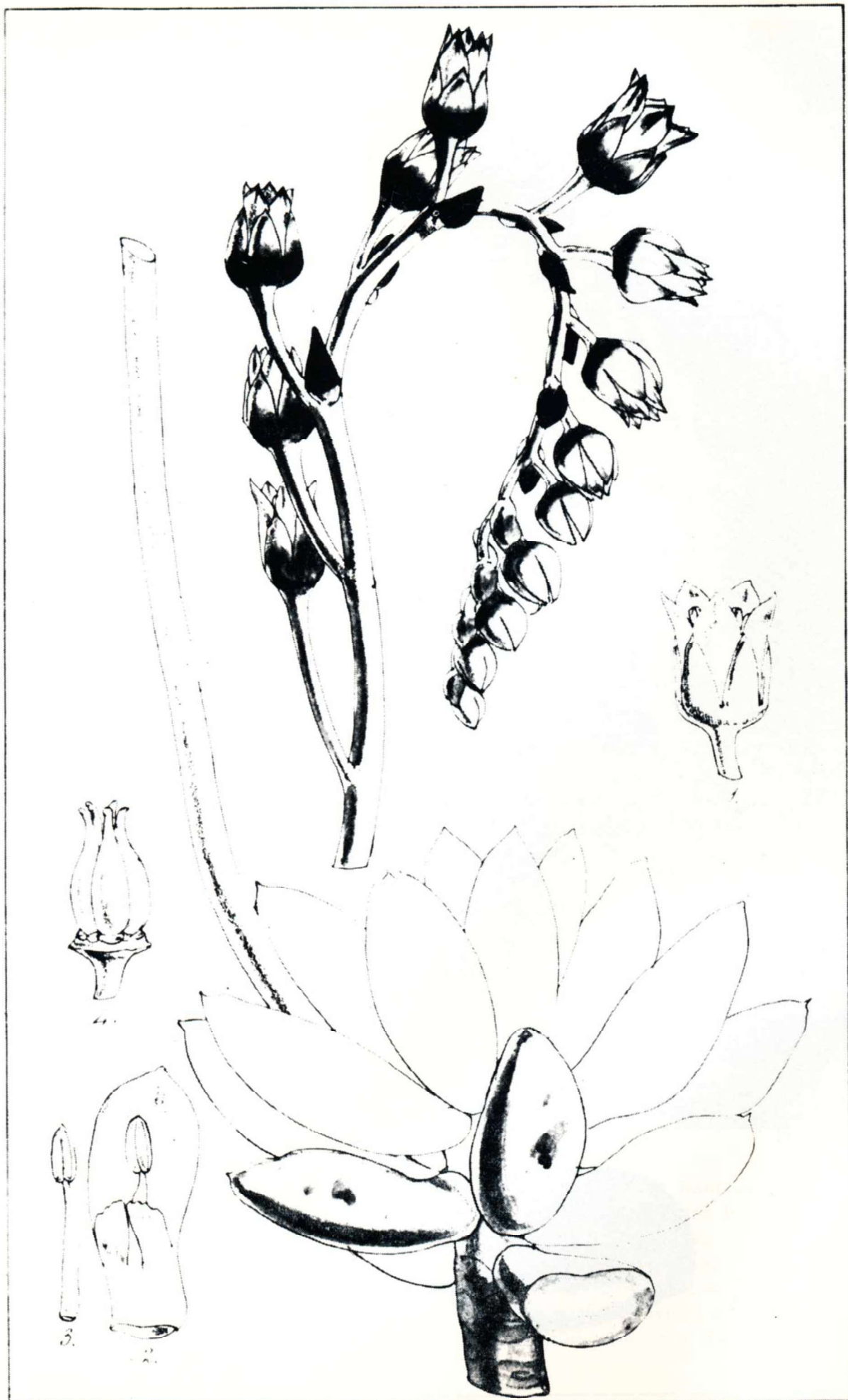
is niet in de laatste plaats te danken aan de grote steun die hem werd verleend door Wilson Saunders, kweker en groot plantenliefhebber te Reigate in Engeland. Deze gaf zelfs een eigen periodiek uit, het bekende „Saunders Refugium Botanicum”, waarin vele nieuwigheden werden beschreven, o.a. vondsten van Thomas Cooper, die in opdracht van Saunders vier jaar in Afrika verbleef om daar planten te zoeken. Hoewel Echeveria's uit Amerika afkomstig zijn, bleek Saunders dank zij vele relaties een voor die tijd zeer

W W S. del Fitch, lith

J N Fitch, imp.

Cotyledon linguaefolia, Baker.

W.W.S. del Fitch, lch.

J.N. Fitch. imp

Cotyledon adunca, Baker.

belangrijke Echeveria-collectie te bezitten. Door het goede samenspel van Saunders en Baker, verscheen in 1869 de beste monografie over Echeveria sinds de eerste ontdekking van deze planten. In 1870 volgde de beschrijving door Baker van nog twee nieuwe Echeveria's, wat het totaal der door Baker genoemde soorten op 36 bracht. Baker erkende Echeveria slechts als ondergeslacht van Cotyledon en bracht hier twee Pachyphytums bij onder en vijf soorten die later tot Dudleya zouden worden gerekend. In feite beschreef hij dus 29 Echeveriasoorten. Als systematicus zag Baker niet voldoende verschillen in de drie geslachten die De Candolle opgesteld had uit het oude geslacht Cotyledon, n.l. Cotyledon voor de Afrikaanse, Umbilicus voor de Europese en Echeveria voor de Amerikaanse soorten. Baker was tot zijn conclusie gekomen na grondige studie van De Candolle's omschrijving van de drie groepen, die hij niet voldoende steekhoudend vond om Echeveria van Cotyledon af te splitsen. Evenals De Candolle zag hij echter een ook door deze niet genoemd kenmerk van Echeveria over het hoofd, n.l. de okselstandige, dus zijdelings aan de plant ontstaande bloeiwijze. Cotyledon en Umbilicus bloeien eindstandig, d.w.z. de bloeiwijze ontstaat doordat de bebladerde stengel(s) als de plant bloeibaar is, aan de top overgaan in een bloeiwijze. Ook het door Klotzsch opgestelde geslacht Pachyphytum erkent hij niet. Hij neemt hierbij dus hetzelfde standpunt in als de systematici Bentham en Hooker, die Echeveria en Pachyphytum ook tot Cotyledon rekenden.

Baker merkt terecht op in de inleiding van zijn monografie, dat de kenmerken van vetplanten in herbariumexemplaren veelal verloren gaan en verwacht dat zijn kleine(!) monografie daarom bruikbaar zal blijken te zijn. De kwekers, zo schrijft hij, zijn de botanici ver vooruit en veel planten die bij kwekers reeds lang goed zijn ingeburgerd, zijn wetenschappelijk vaak nog niet duidelijk beschreven. Al beschouwt hij Echeveria dus slechts als een ondergeslacht, dat neemt niet weg dat hij in het tijdperk vóór 1900 verreweg de belangrijkste bijdrage tot de kennis van deze planten leverde. Alle soorten die hij kent beschrijft hij volgens één systeem van benaming der kenmerken, waardoor de onderlinge vergelijking van de door hem beschreven soorten vergemakkelijkt wordt. Tenslotte geeft hij ook nog 18 gedeeltelijk gekleurde afbeeldingen, meest van minder bekende planten. Hier volgt zijn indeling, met enkele opmerkingen mijnerzijds.

Ech. *linguaeolia*

W.H. Fitch, del. et lith.

J. N. Fitch, imp.

Cotyledon stolonifera, Baker.